

Nieuwsbrief Juli 2020

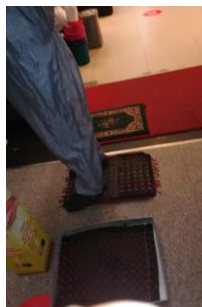
Het coronavirus bepaalt nog steeds in grote mate waar we mee bezig zijn. In Bangladesh zijn de scholen op dit moment dicht. Het is voor ons, en ook de docenten, leerlingen en hoofden van de scholen in Bangladesh, nog nooit zo helder geweest dat de kennis die via Sumita en haar team bij de leerlingen terecht komt, essentieel en levensreddend kan zijn.

In deze nieuwsbrief een verslag van Sumita over hoe het leven in Bangladesh er op dit moment uitziet. Daarna een paar cijfers over corona in Nederland en Bangladesh. Vervolgens het verhaal van Manik, die samen met vrienden een 'help 100 gezinnen – 100 dagen' hulpactie opzette in Bangladesh. Als laatste het bijzondere verhaal van Jui, één van de leerlingen die 10 jaar geleden meedeed met Sumita's lessen.

Veel leesplezier!

Corona in Bangladesh

Sumita stuurde ons een beschrijving van haar dagelijks leven, in corona-tijd: Ik ga naar de bank, even langs bij mijn vriendin om dag te zeggen, en boodschappen doen vandaag. Bij de bank hebben ze ontsmettingsmiddelen bij de ingang: je moet met je voeten over een ontsmettingsmat, en ook je handen ontsmetten (foto 1). Het duurt lang, want het is druk. Gelukkig lukt het me om geld op te nemen. Nu naar mijn vriendin. We maken even een selfie, zodat je onze maskers kunt zien (foto 2). Het gaat goed met ons, en het is ook wel lachwekkend, die maskers. Door naar de winkel. Ik koop zoveel mogelijk van mijn spullen in 1 keer: olie, meel, rijst, zout, haarolie, shampo, waspoeder (foto 3). De groente koop ik bij een kraampje op straat. Ik ga met de rickshaw naar huis. De rickshaw-fietser draagt geen masker. Hij verklaart dat het een 'richmen's illness' is. Thuisgekomen ga ik eerst met boodschappen en al naar de badkamer. Ik neem alles af, en was de groente. Dan was ik mijn kleren, en neem een douche. Daarna eet ik mijn lunch (foto 4) Het was een hele expeditie!

Corona in Nederland en Bangladesh

Natuurlijk zijn Bangladesh en Nederland twee heel verschillende landen, en kun je de situatie moeilijk vergelijken. Toch is het interessant om te kijken naar de cijfers, en het verloop van de besmettingen. Begin juni was het aantal besmettingen in Nederland en Bangladesh ongeveer gelijk (rond de 50.000). In Nederland was iedereen bezig met 'intelligente lockdown'. In Bangladesh was er eerst een lockdown, toen was het land weer open, en vervolgens kwamen er zones, waarin specifieke maatregelen golden. Daarbij was er gedurende de gehele periode een soort 'isoleren' actie: als er in een appartementencomplex iemand besmet was of overleed aan corona, deed de politie de deur op slot, zodat mensen geen andere mensen zouden besmetten. In beide landen doen online bezorgdiensten goede zaken.

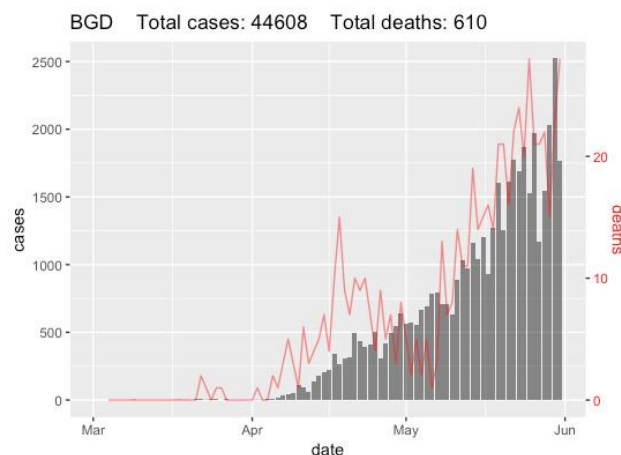
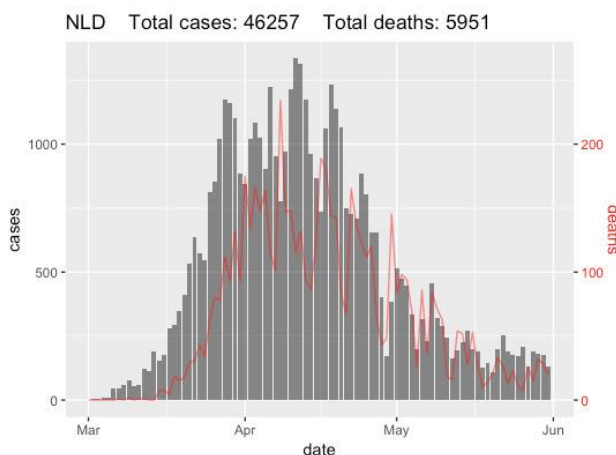

Opvallend is dat in Bangladesh de verspreiding van het virus in het begin langzaam ging. Maar nu na de lockdown opeens heel snel gaat. Op dit moment wordt de piek in juli verwacht, maar dat is niet helemaal duidelijk.

Wat in beide landen hetzelfde is, is dat er behalve de bevestigde coronagevallen, ook vele niet-bevestigde coronagevallen zijn. Dat geldt ook voor mensen die overleden zijn.

Een ander verschil is, dat hoewel de faciliteiten in Nederland veel beter zijn dan in Bangladesh, er in Bangladesh relatief veel minder mensen zijn overleden (eind juni ongeveer 600, terwijl in Nederland er toen al bijna 6000 doden waren). Zie de tabel links voor Nederland en rechts voor Bangladesh. Het zou kunnen zijn dat dit te maken heeft met een andere bevolkingsopbouw (in Nederland meer oude mensen dan in Bangladesh).

Wij zijn natuurlijk geen deskundigen die dit kunnen verklaren, maar we wilden jullie graag deze cijfers laten zien, zodat jullie er iets meer over weten. Met dank aan Shaakeel Hasan die de grafieken gemaakt heeft, op basis van de cijfers uit de wereldwijde corona database, die gebaseerd zijn op officiële overheidscijfers.

Honderd dagen – honderd gezinnen

Bij het begin van de coronacrisis nam Manik gelijk het initiatief om met een aantal vrienden in Nederland en Bangladesh 100 gezinnen voor 100 dagen te ondersteunen. Dieuke en Catharien kennen Manik uit hun studententijd in Bangladesh. Hij werkt nu als socioloog bij een NGO.

Met de lock-down ondernamen ook de overheid en een aantal organisaties hulpacties, maar niet iedereen werd hiermee bereikt. Ook vroeg niet iedereen, die in de knel zat, om hulp, terwijl er vele inkomens wegvielen en er wel veel nood was.

Via het vriendennetwerk van Manik werden contacten gelegd met verschillende organisaties door heel het land. Sommige meer centraal, en andere afgelegen: Bandorban, Rangamati, Chapai Nababganj, Rajshahi, Natore, Pabna, Shirajganj, Bagura, Khulna, Shatkhira, Barisal en

Dhaka. In totaal werd een bedrag van ongeveer €3000 opgehaald. Vele mensen hebben zich hier op vrijwillige basis voor ingezet. Wij droegen vanuit Batashi €1000 aan bij. Het geven van noodhulp is niet zo 'ons ding', maar dit was een bijzondere situatie en een bijzonder initiatief. Sumita en Catharien hebben veel contact met Manik gehad en sanitatie onder de aandacht gebracht. Sumita overtuigde Manik ervan dat zeep ook een basisbehoefte is. Hierdoor werd zeep aan de hulppakketten toegevoegd.

Net voor het suikerfeest, op 25 mei, kregen we het bericht van Manik dat er vele mensen bereikt zijn, en dat er ook hulp gegeven is aan kwetsbare groepen in het zuidwesten van het land, die te maken kregen met de cycloon Amphan.

'Dat weet ik van de juffen van de handenwasklas' **Leerlinge Jui Alam haalde haar diploma en ging verder met haar opleiding**

Jui Alam deed in 2010-2011 mee met het schoolprogramma, ze was toen een leerling van de Dhaka Ahsania Mohila Mission school in Mirpur, en woonde in het weeshuis bij de school. Ze verloor als kind al jong haar vader. Haar moeder werkt in een fabriek om te voorzien in hun levensonderhoud. Ze heeft ook nog een jonger zusje en een broer. Pas na veel huilen en vragen vindt haar moeder het goed dat ze naar school gaat. School vindt ze geweldig. Gelukkig betaalt de school/het weeshuis alles, want voor boeken, pennen, schriften enzovoort, is thuis geen geld. Ze wordt de beste in haar klas. In 2013 haalt ze haar middelbare schooldiploma SSC (=na 4 jaar middelbare school). Dit zegt ze er zelf over:

"In 2013 haalde ik mijn SSC met redelijk goede cijfers. Toen kon ik een opleiding doen voor een 'medical laboratory' diploma, wat ik in 4 jaar haalde, bij het Ahsania Missino Institute of Medical Technology. Nu ben ik bezig met mijn 4 jarige BSc in bio-chemie. Wat ik het leukst aan jullie lessen vond, was de aandacht voor hygiene en gezondheid voor vrouwen en ongewenste intimiteiten (goede en slechte aanrakingen). Om mijn studie te bekostigen, geef ik bijles. Tijdens de bijles kan ik de vragen over voortplanting en gezondheid goed beantwoorden, op basis van wat we bij jullie leerden. Leerlingen willen dit soort dingen graag weten, en daar vragen ze me dan ook naar. Jullie lessen hebben mij niet alleen geholpen, het helpt nu deze leerlingen. Het is werkelijk een heel goed lespakket voor jonge mensen."

De kosten voor haar opleiding worden gedeeltelijk door haar moeder en haar vriend betaald. Ook de school gaf steun, op basis van haar goede resultaten. Inmiddels is ze getrouwd. Ze huurde een klein appartement vlak bij haar moeder. Haar man werkt in een restaurant. In 2017 kreeg ze een dochter. Tijdens de zwangerschap werkte ze gewoon verder; ze gaf bijlessen en werkte bij een kinderopvang. Ook hier bracht ze de geleerde kennis van het Batashi programma over gezondheid en hygiene in de praktijk en leerde de kleintjes netjes handenwassen. Ook bij de bijlessen zet ze haar kennis in: deze leerlingen zijn van klas 1 en 2 van de middelbare school en ze vertelt ze over gezondheid en hygiene rondom de menstruatie. Op basis daarvan krijgt ze de vraag: hoe weet je dat allemaal? Trots vertelt ze 'Dat weet ik van de juffen van de handenwasklas (the adolescent health and hygiene class).' Het Batashi programma!

In het Batashi programma deed ook haar zusje mee. In de groep van 2013-2014. Ze is inmiddels bezig met haar diploma fysiotherapie, terwijl ze de kost verdient door ook bijlessen te geven. Jui heeft haar aangemoedigd en geholpen. En ook haar broertje. Die inmiddels ook zijn SSC examen heeft gehaald. De echtgenoot van Jui hielp hem een baan te krijgen, waarbij hij ook verder kon leren. Jui zegt: 'Ja, mijn echtgenoot is mijn grote steun en inspiratie'.

Toen haar dochtertje nog klein was, was het lastig voor haar om weer te werken. Nu is er corona, en zijn alle banen stopgezet. Ook haar echtgenoot verloor zijn baan. Sumita vraagt aan Jui in april: lukt het allemaal? En ze antwoordt glimlachend aan de telefoon: 'we maken porties van het eten, zodat we er lang mee kunnen doen'. 'We hebben een beetje spaargeld, en slaan ons er zo goed en zo kwaad als het gaat doorheen'. Haar dochtertje is inmiddels 3 jaar.

Eind juni belt ze Sumita opnieuw, en krijgt geweldig nieuws te horen. Ze heeft een baan als coördinatrice van het lab bij een ziekenhuis in Mirpur gekregen. Een goede baan, met een echt salaris. Haar nichtje komt bij hun wonen, om voor haar dochtertje te zorgen. En de vrijdag houdt ze vrij: zodat ze verder kan leren – want het liefst, het liefst wil ze een PhD halen!

Vanuit het bestuur

Vlak voordat de scholen dicht gingen in maart, heeft Sumita extra lessen gegeven op de scholen. Nu ligt het programma stil. Via de telefoon proberen Sumita en haar team zo goed mogelijk in contact met de scholen te blijven. De overheid heeft aangegeven dat de scholen 1 augustus weer open gaan, maar we weten niet precies hoe dat plaats zal gaan vinden, en of er dan ruimte is voor de lessen van het Batashi programma. We hebben als bestuur besloten om in de maanden dat de scholen dicht zijn, de vergoedingen voor de 4 vrijwilligers in Bangladesh gewoon door te laten lopen. Zij hebben onze vergoedingen nodig om hun dagelijkse onkosten (huur en eten) van te betalen, en deze kosten lopen gewoon door tijdens corona. Verder hebben we een eenmalig bedrag toegekend aan het initiatief van Manik en anderen. We zijn erg blij met extra bijdragen van bijvoorbeeld Stichting Penelope, die ons in staat stelden dit te doen. Dank voor deze extra donatie! Ook alle andere donateurs heel veel dank!

We gaan binnenkort samen met Sumita bekijken hoe we de 2^e helft van het jaar invullen. Zo gauw de scholen weer open gaan kunnen we ook bekijken hoe we de lessen weer oppakken, en hoe we verder gaan met de plannen voor het overdragen van de lessen bij een aantal scholen.

Verder laat corona ons en de mensen om ons heen hier in Nederland ook niet onberoerd. Zo was bijvoorbeeld Dieuke's vader onder de vele zieken die plotseling ziek werden, maar niet bevestigd als corona patient. Gelukkig is hij inmiddels weer beter.

Ook goed nieuws, buiten corona om: Iris heeft een nieuwe baan bij de diabetesvereniging.

Tot slot

In Bangladesh zijn de eerste moessonregens al gevallen. Sumita maakte een foto van drie hoog, gelijk na een bui – de hele straat staat nog blank. Dat kennen we in Nederland ook!

Hier bij ons staat de zomervakantie voor de deur. We hopen dat jullie allemaal zullen genieten van het 'even wat anders' doen. Ook in de achtertuin is dat heerlijk! We wensen jullie veel plezier – en gaan er zelf, met onze gezinnen, ook lekker op uit!

Nogmaals veel dank aan alle andere donateurs voor hun bijdragen! Weet dat jullie bijdragen voor de voortgang van het programma van doorslaggevend belang zijn!

Weet je nog mensen die ook deze nieuwsbrief willen lezen? We stellen het erg op prijs als jullie deze nieuwsbrief doorsturen. Graag met een kopie naar batashi@mail.com, dan blijven we op de hoogte ☺

Was je handen - blijf gezond.

Onze beste wensen voor een goede zomer voor jullie allemaal! Dieuke, Iris en Catharien